

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 849/21
30.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Гордане Тошић и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из Београда, Адмирала Гепрата бр.10, стан бр.11, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска бр.31, ради исплате, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2142/19 од 12.11.2020. године, исправљене правноснажним решењем истог суда П1 2142/19 од 16.4.2021. године, у седници већа одржаној 30.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 2142/19 од 12.11.2020. године, исправљена правноснажним решењем истог суда П1 2142/19 од 16.4.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка, као неосновани.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2142/19 од 12.11.2020. године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П1 2142/19 од 16.4.2021. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од 1.3.2015. године, до 28.2.2017. године, исплати износ од 1.105.839,89 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, са законском затезном каматом, почев од датума доспелости, до исплате, ближе означено у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезана је тужена да на износе из става првог изреке, у корист тужиоца, обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.3.2015. године, до 28.2.2017. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и

инвалидско осигурање- Филијала за град Београд, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу, којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од 1.3.2015. године, до 28.2.2017. године, преко износа досуђеног у ставу другом изреке, исплати износ од 730.238,33 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, са законском затезном каматом, почев од датума доспелости, до исплате, ближе означено у садржају тог става, као и да на напред наведене износе у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1.3.2015. године, закључно са 28.2.2017. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање- Филијала за град Београд, према стопи важећој на дан уплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 209.375,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности, до исплате.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили тужилац и тужена и то, тужилац у односу на став трећи и четврти изреке, а тужена у односу на став први, други и четврти изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе тужиоца и тужене неосноване.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалбама.

Према чињеничном стању, утврђеном у првостепеном поступку, произилази да је решењем тужене 03/1 бр.112-1613/2015 од 12.3.2015. године, тужилац, полицијски наредник, радник МУП, на радном месту сузбијања тешких крађа и одузимања моторних возила (ОСЛ), у Одељењу за сузбијање имовинских деликата, УКП, трајно премештен са даном коначности решења на радно место послови финансијских истрага (ОСЛ), Одељење за послове планирања и координације финансијских истрага, Јединица за финансијске истраге, у Служби за борбу против организованог криминала. Из решења тужене 03 бр.112-25-25/16 од 1.5.2016. године, утврђује се да је тужилац, главни полицијски инспектор у Министарству унутрашњих послова, распоређен са 1.5.2016. године, на радно место послови финансијских истрага (ОСЛ), Одељење за послове планирања и координације финансијских истрага, Јединица за финансијске истраге, у Служби за борбу против организованог криминала, у свом звању. У утуженом периоду, тужена није вршила исплату плате тужиоцу, у складу са чланом 2 Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, у вредностима које се утврђују из налаза и мишљења судског вештака економско- финансијске струке, са писаним изјашњењем. Из налаза и мишљења судског вештака економско- финансијске струке са изјашњењем, утврђује да је основна нето плата тужиоца у

фебруару и марту 2015. године, пре премештаја, износила 55.566,86 динара и да двоструко увећање тако утврђене основне нето плате (без додатака на плату, минулог рада и слично), износи 111.133,91 динара, а укупна номинална позитивна разлика нето плате, коју тужилац потражује од тужене износи 1.105.839,89 динара. Појединачни месечни износи припадајуће разлике плате, са датумима доспелости садржани су у табеларном приказу обрачуна, који је саставни део налаза.

Према разлозима ожалбене пресуде, како тужиоцу за утужени период није исплаћена плата у складу са Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала (у даљем тексту: Уредба), у двоструком износу плате претходног радног места, првостепени суд је закључио да тужилац услед неправилног рада органа тужене има право на накнаду штете у смислу одредби члана 154 став 1 и 172 Закона о облигационим односима. Стога је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца, у вредностима, које представљају позитивну разлику плате у нето износима и без додатака на плату и са каматом, на начин ближе означен у ставу првом изреке побијане пресуде, уз обавезу тужене да на тако досуђене новчане износе уплати у корист тужиоца доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и одлучио као у ставу првом изреке. У осталом делу, тужбени захтев тужиоца је одбијен, за износ главног потраживања, припадајућу камату и доприносе за пензијско и инвалидског осигурања, с обзиром да је у том делу у супротности са налазом и мишљењем судског вештака економско- финансијске струке од 2.11.2008. године, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Према одредби члана 18 став 1 и 2 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник“ РС бр.42/2002...- у даљем тексту: Закон), лица која обављају послове и задатке у државним органима и посебним организационим јединицама из овог закона, имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, Министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Плате лица из става 1 овог члана, уређује Влада Републике Србије.

Одредбом члана 2 Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ бр.14/03...114/14), прописано је да плата старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, руководиоца и заменика руководиоца Посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у Посебној притворској јединици обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1 ове уредбе. Одредбом члана 3 став

5 и 6 исте Уредбе, прописано је да се приликом обрачунавања двоструког износа плата у смислу става 1-4. овог члана, не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом. Додаци на плату утврђени законом, запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају се у складу са законом, другим прописима и колективним уговором.

Одредбом члана 1 наведене Уредбе, изричито је прописано да се овом уредбом уређује плата лица која обављају послове и задатке, између осталог и у Служби за сузбијање организованог криминала Министарства унутрашњих послова, што значи да се овај материјалноправни пропис као *lex specialis* примењује у погледу плата запослених службених лица у Служби. У складу са законском одредбом, Влада Републике Србије је донела Уредбу о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала. Овом Уредбом је тачно одређено у ком износу се врши увећање плате, јер је то прописано самом Уредбом, а ово увећање се односи на остварену плату коју је запослени имао пре ангажовања у Служби, за овлашћена службена лица, у ком статусу се налази тужилац.

Садржина ове Уредбе указује на аутоматску и безусловну примену наведеног императивног правила приликом исплате плате запосленом лицу у служби. Уредба представља непосредни правни основ за исплату плате запосленом, а сам акт надлежног функционера поводом признавања наведеног права у том случају имао би чист деклараторно-спроведбени карактер, па су неосновани наводи жалбе тужене којима се оспорава овакво правно дејство Уредбе.

Ово из разлога јер је тужилац на основу решења тужене, стекао право на плату из одредбе члана 2. став 1 Уредбе, јер постоји појединачни правни акт надлежног функционера, због чега не постоји потреба за вођењем посебног поступка ради утврђивања тачног износа зараде, а који став је изражен у одлуци Уставног суда Србије Уж бр.7156/2014 од 11.12.2014. године.

Ценећи наводе жалбе тужене и то да у поступку доношења ожалбене пресуде првостепени суд није правилно применио материјално право из назначених одредби Уредбе и Закона и то приликом одређивања основице за обрачун двоструког износа плате, а представља је плата коју је тужилац остваривао на пословима са којих је ступио у службу, у којој остварује право на ово увећање, овај суд налази да су наводи жалбе тужене неосновани. Ово из разлога јер, супротно наводима жалбе, двоструки износ нето плате није одмерен према фиксном процентуалном увећању плате који је тужилац остварио у утуженом периоду, у ком делу тужена погрешно тумачи налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке.

Наиме, тужилац је у својству овлашћеног службеног лица, распоређен у Службу за организовани криминал, у Јединицу за финансијске истраге почев од 12.3.2015. године, па следи да је за утврђивање двоструког износа плате коју је тужилац остварио на пословима са којих је ступио на рад у организациону јединицу за сузбијање организованог криминала, меродаван износ плате који је остварио на пословима које је обављао закључно са фебруаром 2015. године, као задњем месецу у коме је обављао рад по решењу које је претходило распоређивању у организациону јединицу за

сузбијање организованог криминала.

Основна нето плата тужиоца на претходном радном месту, како произилази из налаза и мишљења судског вештака економско- финансијске струке, износила је 55.566,86 динара, а представља је новчана вредност основне нето плате која је помножена вредношћу основног коефицијента посла 2, 349 (без увећања по основу коефицијента К-6). Двоструки износ тако увећане основне нето плате тужиоца на претходном радном месту пре распоређивања у Службу, износи 111.133,91 динара. Имајући у виду овако утврђен износ двоструког увећања, на који закључак упућује правна регулатива из члана 18 Закона и члана 2 став 1 Уредбе, то је новчана вредност од 111.133,91 динара доведена у однос са вредностима укупно исплаћених плата тужиоцу за утужени период, како би се простим рачунским операцијама сабирања, одузимања, дељења и множења, утврдило да ли је тужена за утужени период приликом обрачуна и исплате плата тужиоцу, исту обрачунавала и исплаћивала у двоструком износу плате претходног радног места.

Поређењем двоструког увећања плате претходног радног места од 111.133,91 динара, са новчаним вредностима укупно исплаћених плата тужиоцу за утужени период, које су садржане у Табели 1, колона бр.24 налаза и мишљења судског вештака, произилази да вредности те позитивне разлике, како произилази из налаза и мишљења судског вештака, представљају износи који су ближе означени у ставу првом изреке побијане пресуде, која тужиоцу није исплаћена за утужени период. Стога је ожалбена пресуда потврђена у ставу првом и другом изреке, како за износ главног дуга, тако и у погледу одлуке о камати и уплати доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, јер је, супротно наводима жалбе тужене, заснована на правилној примени материјалног права из члана 18 Закона и члана 2 став 1 Уредбе.

Ожалбена пресуда је потврђена у ставу трећем изреке, за износ главног дуга, припадајућу камату и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, с обзиром да у том делу, супротно наводима жалбе тужиоца, није остварен правни основ исплате садржан у одредбама члана 18 Закона и члана 2 став 1 Уредбе. Ово зато што се ради о вредностима које премашују вредност позитивне разлике двоструког увећања плате претходног радног места и новчаних вредности које су исплаћене тужиоцу за утужени период, које су утврђене из налаза и мишљења судског вештака економске струке од 2.11.2018. године, коме је суд поклонио веру и у ком делу је тужбени захтев тужиоца превисоко опредељен, како правилно закључује и првостепени суд у ожалбеној пресуди.

На све битне околности, ожалбена пресуда садржи довољне и јасне разлоге, па су неосновани наводи жалби тужиоца и тужене којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12. Закона о парничном поступку.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка, јер је засновано на правилној примени одредби члана 153 став 1 и 154 Закона о парничном поступку.

Како парничне странке нису успеле у поступку по жалби, то немају право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом овог правног лека, па је применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Овај суд примећује да је у ставу трећем изреке, у петом реду, погрешно написана реч “ другом “, уместо “ првом “, али налази да се ради о очигледној грешци у писању, која се може исправити у свако доба, применом члана 362 став 1 и 2 Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку („ Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Радомир Кокотовић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**